

13 АПРИЛЪ
1930 г.

ПОТОЧЕ

ИЗВЕЩАНИЕ
ОБЪЯВЛЕНИЕ
ВЪСНИКЪ РАДЕЦА

Цена 3 лв.

Одобренъ отъ Министерството на народното просвѣщение съ заповѣдъ № 5395 отъ 22 декември 1927 год.

Издание на Д. ПРОДАВАНЕВЪ & ТОДОРОВЪ, СОФИЯ, „Стефанъ Караджа“, № 10

ВЕЛИКДЕНСКИ ПРИГOTOВЛЕНИЯ

ВЕЛИКДЕНЬ

Леко топлий югъ поѣвѣа
И за пролѣтъ ни шепти,
Черни сводъ се разведрява —
Разведрява и блести.

Пакъ отново ни здрависва
Златниятъ небесенъ царь,
И заснѣно ни подниша
Благодатния си даръ.

Звънъ черковенъ се понесе
И за празникъ ни зове:
— Благиятъ Христосъ възкресе, —
Пѣятъ сладки гласове.

Трудко Симеоновъ

ВЕЛИКИЯТЪ БЕЗСМЪРТНИКЪ

Живъ е той, живъ е —
Тамъ на Балкана.

ТОЙ укрѣ. Но живѣ въ сърцата, на-
каръ и нощеръ куршумъ да прозвонъ гор-
дото му чело. Загина тамъ на Вола, но ду-
хътъ му живѣ. Още по-упойтелно звучи от-
снената му плесенъ. На великия безсмъртникъ
Христо Ботйовъ.

А защо? Въ какво се крие магична на
неговото име? Защо сърцето ни бие тъй-
сино, когато четемъ неговите слова — са-
торната на неговия яслъ животъ?

Защото Ботйовъ е най-големиятъ поетъ
на България. Защото плесне за нейната сво-
бода и укрѣ за нея. Защото обичаме дълбоко
и горещо своя бившия поробенъ народъ.

Още съ своето раждане (на 25. XII. 1846 г.
— Кледа) Ботйовъ видѣ остролино на тиран-
ския мечъ. Още отъ малкъ той се отличава
съ своета буйность, решителность, непримире-
ность. Когато порастна, той разбра бедитъ
и тежката неволя на поробенъя народъ и за-
това посвети живота си за неговата свобода.
Учещъ се въ Русия, живѣлъ въ Римъния, уни-
верситетската въ северния Добруджа, Ботйовъ
никогда не се е дълго застоявалъ. Неговата
мисль да освободи народа не го оставя нито
часъ спомоенъ. Той пише пѣсни, редактира
и издава вѣстници, приемая народа къмъ
борба съ въковния пригнотелъ. И въ 1876
година, прѣзъ ж. май той минава Дунавъ съ
своята четъ, за да укрѣ въ честната борба за
сладката свобода на свой любимъ народъ.
Ина ли дете, което да не знае исторетата на
Ботйовата четъ и неговата смъртъ на Вра-
чешкия Балканъ? Той падна убитъ въ сраме-
ние съ турцитъ на 20 май (старъ стилъ) 1876
година. И сега, всѣка година на 1 юний, цѣ-
лиятъ български народъ празнува тоя денъ
на Ботйовата смъртъ. На възра Вола, лето
загина поетътъ, на тоя денъ се стичатъ отъ
цѣла България млади и стари да се око-
пентъ на памѣтта на великия безсмъртникъ.
Защото

Тотъ който живъ е бой за свобода,
Той не умира, него малятъ
Земъ и небо, земя и проросъ
И вѣкъ емою за него вѣтъ . . .
Охъ бланъ море въ Дунавъ,
По румелиския поветъ . . .

Никола Никитовъ